

Het verhaal van Mia

Doe je best, en je kan alles worden

Ongeveer 17 jaar geleden ben ik vanuit Macedonië naar België verhuisd. Mijn man werkte hier al 10 jaar. Toen we in ons dorp trouwden, wou ik niet meer gescheiden leven en ben ik hem achterna gekomen. Intussen heb ik de Belgische nationaliteit. Nadat ik hier gesetteld was, ben ik onmiddellijk Nederlandse les gaan volgen en daarna een intensieve beroepsopleiding bij Syntra. Vrij snel kon ik aan de slag als verzorgende in een rusthuis in Borsbeek. Ik deed dat heel graag. Maar na een tijdje raakte ik zwanger en in die sector moet je dan onmiddellijk stoppen met werken.

Ik was zo blij toen mijn dochter geboren werd. Het is het mooiste geschenk dat ik ooit gekregen heb. Ik was al 38, eigenlijk had ik de hoop al opgegeven. Haar mocht niets overkomen. Ik had schrik wanneer ze naar de kinderopvang ging. Daarom besloot ik niet meer terug te gaan werken. Ik zou voor haar zorgen.

Al die tijd woonden we in een appartement boven een bakkerij. We stonden vier jaar op de wachtlijst voor een sociale woning en ik had gehoord dat je dan een huursubsidie kon aanvragen. Wat ik niet wist, is dat ze na zo'n aanvraag je woning komen controleren. Wij betaalden slechts € 380 huur en hadden weinig kosten omdat de opstijgende hitte van de bakkersoven ons verwarmde. Maar het appartement was niet in orde. Om eerlijk te zijn was het een catastrofe. De woning was zo klein dat onze dochter bij ons op de kamer moest slapen. De stopcontacten hadden geen aarding, de boiler was niet aan de schouw verbonden en in het portaal beneden rook het constant naar urine en bier.

Een paar weken na de controle kregen we een brief. Het gebouw werd onbewoonbaar verklaard en wij moesten verhuizen. Negen maanden kregen we om iets nieuws te zoeken. Maar met ons inkomen een degelijke woning vinden in Antwerpen was onbegonnen werk. Altijd was er wel iets mis. Soms wilden ze niet aan ons verhuren omdat mijn man op dat ogenblik werkloos was. Soms kregen we te horen dat ze geen gezinnen met kinderen wilden. Werkelijk overal heb ik gezocht. Je kan je niet voorstellen hoeveel stress en spanning dat in ons gezin veroorzaakte.

Nochtans mag ik absoluut geen stress hebben. Vier jaar geleden kreeg ik ineens enorme hoofdpijn, ik moest er zelfs van overgeven. We zijn onmiddellijk naar spoed gereden, maar ik voelde dat er voorgoed iets in mijn lichaam veranderd was. Na een scan vertelde de dokter dat ik een hersenaneurysma had. Er was een kleine ader gesprongen. Als het een grote was geweest, was ik volledig verlamd geraakt. Ik heb dus geluk gehad, maar ik heb wel problemen met mijn rechterkant. Ik heb permanent een voos gevoel en kan met mijn rechterhand geen zware spullen tillen.

Door die beperking moet ik vaak naar de dokter voor controle. Op een dag zat ik in de wachtzaal en geraakte in gesprek met een vrouw. Ik was een beetje tegen haar aan het klagen over hoe weinig mensen ik eigenlijk kende in Antwerpen. "Waarom ga je eens niet langs het buurthuis", antwoordde

ze. Ik ben die vrouw nooit meer tegengekomen, maar ik heb haar advies wel opgevolgd. Ik ben langsgeslagen en werd heel goed ontvangen. Bij Taal*Oor kon ik een praatje slaan om mijn Nederlands te oefenen. Later ben ik bij Koffie & Formulieren beland voor die toestand met ons appartement. Via hen ben ik bij Budgetgidsen terecht gekomen.

Intussen hadden we toch een appartement gevonden. Het is een erg mooi appartement, in Schoten, rustig met veel groen. Mijn dochter heeft nu een eigen kamer, mijn man een bureau, ik een kamer voor mijn naaimachine. Alleen is de huur erg hoog: € 750. In Macedonië is dat het loon van een professor aan de universiteit. Ons inkomen moest dus omhoog.

Gelukkig konden we bij Budgetgidsen terecht, een project van Samenlevingsopbouw Antwerpen. Christel is bij ons thuis geweest en ik heb haar heel onze situatie uitgelegd. Samen hebben we de huursubsidie opnieuw aangevraagd. De uitkering is nog niet gestort, maar ik heb wel al een brief gekregen waarin staat dat het in orde is. Daarnaast zijn we naar mijn invaliditeitsuitkering gaan kijken. Bij mijn eerste bezoek gaf de controledokter mij vier punten. Daarmee heb je recht op een lage tegemoetkoming. Maar volgens mijn huisarts moest ik minstens acht punten krijgen. Christel is mee naar de mutualiteit gegaan en deze week heb ik een brief gekregen dat mijn aantal punten naar zeven is opgetrokken.

Maar nog meer dan het geld, geeft het feit dat we bij Christel terecht kunnen ons rust. Toen we pas in Schoten woonden, viel er opeens een rekening van de elektriciteitsleverancier in de bus. € 800! Wij hadden geen idee vanwaar dat kwam. Mijn man werd zot, maar ik heb de telefoon genomen en naar Christel gebeld. De volgende dag hebben we samen contact opgenomen met de elektriciteitsmaatschappij. Bleek dat de vorige twee huurders hun factuur niet betaald hadden. Uiteindelijk moesten we niet betalen. Gelukkig maar, want dat geld hebben we niet.

Op haar middelbare school in Antwerpen moest mijn dochter een uniform dragen. Op haar nieuwe school niet. Natuurlijk wil ze dan af en toe iets nieuws aandoen. Dat snap ik, ze wil erbij horen. Alleen is dat met ons budget niet evident.

Maar ik doe mijn best. Wij zijn naar België gekomen om haar een toekomst te geven. Haar droom is dierenarts worden. Ik heb haar gezegd: "Jij hebt alle kansen. Doe je best, en je kan alles worden wat je maar wil."